

virkelig ikke af den Grund komme tilbage til Folketinget; men jeg skal kun i dette Øjeblik lige over for Vælgerne pege paa, at det er en lille Illustration til et stort Billede. Det viser, hvorledes det ny Flertal her i Tinget mere end nogen sinde slutter sig til, hvad man kunde kalde Landstingsparlamentarismen, som vi have haft i mange Aar, men som aldrig er traadt saa tydelig frem som i den senere Tid. Selv om man er nok saa varm i sit Hjerte for en Sag, tør man ikke gøre noget paa egen Haand, før man først har spurgt om, hvad Landstinget mener. Jeg siger, jeg er overbevist om, at mange af dem, der nu stemme imod Forslaget, i deres Hjerte i Grunden ere velvillig stemte for det. Jeg kan ikke tro, de kunne have forandret deres Meninger siden i Fjor, eller jeg vil sige fra for tre Aar siden, da kort før sidste Valg en hel Del af dette Tings Medlemmer, i alt 65, af hvilke mange endnu have Sæde her i Tinget, undertegnede en offentlig Opfordring til at støtte dette Bureau, deriblandt den ærede Formand (Clausen), den ærede 2den Viceformand (Berntsen), som jeg ser der, det ærede Medlem fra Møen (Bojsen), den ærede Ordfører og mange andre, som jeg ikke nærmere skal nævne.

Jeg har ønsket ved denne Lejlighed at lægge saa varmt et Ord som muligt ind for denne Sag, som vi ikke slippe, fordi den nu udstemmes. Jeg vilde ønske, at man vilde gøre en Undtagelse ved denne Lejlighed; man plejer jo ellers ikke at vedtage Mindretallets Endringsforslag, men man har dog set det før. Jeg tror, man vilde staa sig derved. Jeg tror, man vilde gøre en god Gerning. Jeg tror, det vilde gøre et godt Indtryk ikke alene i den danske Befolkning — hvoraf en Fjerdedel har for et Par Aar siden underskrevet en Adresse, der indbragtes baade til Kongen, Regeringen, Folketinget og Landstinget, og hvori netop dette Bureau ogsaa var nævnt, saa det er ikke saa aldeles ubekendt — men ogsaa i Udlandet, om Danmark fulgte efter Svejts som en af de Stater, der erklærede sig for Fredsagen paa denne smukke, afgørende Maade. Hvis ikke, haaber jeg, at andre Stater ville følge efter Svejts, og saa kommer Danmark ogsaa nok med en Gang, men da bliver det ikke som Nr. 2, men som sædvanlig som en af de sidste.

Ordføreren (H. Holm): Det er uheldigt, at det ærede Medlem fra Horsens (Wajer) først nu er i Stand til at give os den Oplysning, at Svejts alligevel bliver staaende ved sit Tilskud, thi det er ganske

vist, at under Forhandlingerne om det foreliggende Spørgsmaal have de Oplysninger, det ærede Medlem gav ved 2den Behandling, bidraget til at styrke Modstanden imod det. Smidlertid antager jeg dog ikke, at det har haft nogen afgørende Betydning. Thi den Modstand, Sagen i Fjor mødte hos det ærede Minister og hos Landstinget, vilde vel i det væsentlige have været den samme i Aar, enten det ærede Medlems Oplysninger ved 2den Behandling havde været korrekte eller ej. Det ærede Medlem siger, at dette Spørgsmaal er saa lille, at der vel ikke derom kan blive nogen konstitutionel Strid. Deri er jeg enig med det ærede Medlem. Jeg antager ikke, at vi ville saa nogen konstitutionel Strid om disse 500 Kr. Det, der kan ske, hvis vi sætte denne Sum ind paa Finansloven, er, at vi kunne saa Forslaget tilbage fra Landstinget, og at de 500 Kr. saa maa gaa ud, at Folketinget maa finde sig i, at Landstinget nægter dem. Jeg antager ikke, at der virkelig kunde komme nogen Konflikt desangaaende. Men jeg ønsker ikke, at vi skulle komme i den Situation, at vi ved at sætte disse 500 Kr. ind skulle saa Finansloven tilbage og blive nødt til at tage den, som den kommer fra Landstinget. Jeg synes, vi skulde spare os for denne lille Ydmængelse, naar vi paa Forhaand vide, at denne Sag møder den Modstand, som den møder baade hos Regeringen og Landstinget. Det ærede Medlem siger, at naar man tager et saadant Hensyn til, hvad man kender til Landstingets Stilling, er det et Bevis paa, at man hylder Landstingsparlamentarismen. Det maa være meget naive Folk, der kan godkende den Betragtning. Ellers tror jeg dog, de fleste ville være enige om, at Landstingsparlamentarismen bestaar deri, at Landstinget er i Stand til at gennemføre det, som det ønsker, mod Folketingets Vilje, altsaa i det, som var Tilfældet under den provisoriske Tilstand, vi levede i indtil den 1ste April i Fjor. Det kunde med Rette kaldes Landstingsparlamentarisme. Men det Standpunkt, som vi stille os paa, er dette, at det ene Ting ikke mod det andet Tings Ønske kan fremtvinge en Bevilling. Det er det Standpunkt, som Folketinget har stillet sig paa i en Række af Aar, og som Folketinget for sit Vedkommende har krævet respekteret. Det har krævet, at Landstinget ikke skulde kunne fremtvinge sin Vilje mod Folketingets Nej. Men naar saa er, naar vi kræve det for os, maa vi ogsaa hævde det samme over for det andet Ting og altsaa erkende, at vi ikke kunne fremtvinge vor Vilje paa et saadant Punkt mod det andet Tings Nej. Og navnlig vil det være urimeligt at forsøge slikt paa